

loženém, aniž by mohl vysloviti se i o tom, zda v podobných jiných případech vydaná rozhodnutí správních úřadů, která stížností nebyla vzata v odpor, zákonu vyhovovala či nikoliv.

Z těch úvah bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 302.

Vyživovací příspěvek: Nepřípustnou je stížnost k nejvyššímu správnímu soudu potírající rozhodnutí, kterým byla zamítnuta žádost za obnovu řízení, pouze meritorními důvody, týkajícími se nároku samého.

(Nález ze dne 16. ledna 1920 č. 186.)

V ě c: Eva Šafránková v Záluží proti zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

V ý r o k: Stížnost zamítá se jednak jako nepřipustná, jednak jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Eva Šafránková domáhala se marně toho, aby jí byl přisouzen vyživovací příspěvek za syna Františka, jenž byl dne 14. dubna 1915 povolán k vykonávání vojenské povinnosti. Žádosti její byly zamítány. Stalo se tak zejména rozhodnutím zemské vyživovací komise v Praze ze dne 23. října 1918 čís. 6836/1 A ai 1918 z důvodu, že výživa žadatelčina nebyla v době povolání závislá na příjmech povolaneho.

Dne 26. ledna 1919 obrátila se na ministerstvo národní obrany v Praze, aby jí dopomohlo k vyživovacímu příspěvku, poněvadž žije za změněných drahotných poměrů o hladu. Ministerstvo národní obrany postoupilo toto podání k rozhodnutí okresní vyživovací komisi v Čes. Budějovicích a ta vyřídila je v ten rozum, že v usnesení ze dne 21. února 1919 čís. 4650 poukázala Evu Šafránkovu na zamítavé rozhodnutí zemské vyživovací komise v Praze ze dne 23. října 1918 čís. 6836/1 A ai 1918.

Eva Šafránková v odvolání dovozovala, že povolaneý syn žil s ní ve společné domácnosti, že jí podporoval, a její výměnek že nestačí ku krytí nejnnutnějších životních potřeb.

Zemská vyživovací komise v rozhodnutí ze dne 22. července 1919 postavila se rovněž na stanovisko, že rozhodnutí její ze dne 23. října 1918 čís. 6836/1 A ai 1918 je pravoplatné, a podmínek pro obnovu řízení že není.

Proti rozhodnutí II. stolice obrací se stížnost Evy Šafránkové. Stěžovatelka namítá, že v naříkaném rozhodnutí nejsou uvedeny důvody, z nichž odvolání nebylo vyhověno; opakujíc pak údaje odvolání o svých poměrech, dodává, že příčinou nepříznivého vyřízení její žádosti o vyživovací příspěvek byla asi zpráva obecního starosty v Záluží, který je proti ní zaujat, a dovozuje důvodnost svého nároku.

Nejvyšší správní soud vycházel při svém nálezu z těchto úvah:

Okresní vyživovací komise, oznamujíc stěžovatelce rozhodnutí II. stolice, praví v přípisu ze dne 30. července 1919 čís. 4650/19 výslovně, že opětne žádosti o vyživovací příspěvek nebylo vyhověno vzhledem

na pravoplatné rozhodnutí zemské vyživovací komise v Praze ze dne 23. října 1918 čís. 6836/1 A ai 1918. Touto stylisací přípisu je jasně tlumočeno stanovisko naříkaného rozhodnutí, že nárok stěžovatelčin novou žádostí uplatňovaný byl zamítnut ob rem judicatum. Jest tedy bezdůvodnou námitka stížnosti, že naříkané rozhodnutí není vůbec odůvodněno.

Naříkané rozhodnutí není meritorním výrokem o nároku stěžovatelčině, neboť obírá se jediné otázkou, zda je důvodnou obnova řízení, které se stěžovatelka domáhala svým podáním ze dne 26. ledna 1919. Jako žádost za obnovu totiž jak okresní vyživov. komise tak i zemská vyživovací komise podání to interpretovaly. Jestliže stěžovatelka cítila se dotčenu rozhodnutím II. stolice obnovu řízení nepovolivším, bylo její věci, aby toto stanovisko naříkaného rozhodnutí ve lhůtě § 14 zák. o správním soudě naříkala stížností a dle § 18 zák. o správním soudě konkretisovala přesně jednotlivé body svojí stížnosti, toto stanovisko rozhodnutí II. stolice potírající.

Stěžovatelka neobrací se však proti rozhodnutí, jež obnovu řízení nepovolilo, nýbrž její námitky, s výjimkou námitky, že naříkané rozhodnutí není odůvodněno, obírají se meritem věci a dle své povahy čeliti mohou jen proti dřívějším rozhodnutím, jež jednaly meritorně o nároku stěžovatelčině. Nejvyšší správ. soud je však vázán rozhodnutím II. stolice v otázce obnovy řízení, jež stížností nebylo potíráno (arg. § 14 a 18 zák. o správním soudě) a nemůže vůbec bráti v úvahu ony vývody stížnosti, jež meritorními důvody dedukují důvodnost nároku stěžovatelčina.

Z těchto důvodů bylo o stížnosti rozhodnuto, jak shora je uvedeno.

Č. 303.

Živnostenské právo: I. * Odvolací stolice není vázána na důvody nižší stolice; může tedy odepřít koncesi hostinskou z jiného důvodu, než o který se opíralo rozhodnutí odvoláním v odpor vzaté. — **II. *** Členy obecního výboru (zastupitelstva), kteří jsou majiteli koncese hostinské, nelze pokládati za vyloučeny z usnášení ve smyslu § 46 ob. zřiz. pro Čechy z r. 1864, jde-li o dobrozdání obce o žádosti jiného žadatele za koncesi hostinskou. — **III.** Otázku místní potřeby musí úřad živnostenský, rozhodující o žádosti za koncesi pro živnost hostinskou a výčepnickou zkoumat, i když by se udělením žádané koncese počet koncesovaných živností nezvětšil. K výkladu místní potřeby dle § 18, odst. 3 živn. ř. — **IV.** Neshledá-li úřad udělení koncese hostinské přípustným v rozsahu uchazečem požadovaném, není povinen udělit ji aspoň v rozsahu, jaký by uznal za přípustný, nýbrž může žádost zamítnouti.

(Nález ze dne 19. ledna 1920 č. 407.)

V ěc: Jan Krajc v Čížkově (adv. Dr. R. Popel z Prahy) proti býv. c. k. místodržitelství v Praze stran odepření koncese.

V ýrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.